

ΣΤΕΦΑΝΟΣ
ΑΛΕΞΙΑΔΗΣ

ΚΑΙ ΕΓΕΝΕΤΟ
ΦΩΣ

ΨΥΧΟΛΟΓΙΚΟ
ΘΡΙΛΕΡ

ΚΙ ΑΝ
ΤΟ ΣΚΟΤΑΔΙ...

...ΣΟΥ
ΠΡΟΣΕΦΕΡΕ
ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ;

 ΜΙΝΩΑΣ
ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Ψέματα

«Μπαμπά, δεν θέλω να αλλάξω πόλη. Πώς αλλιώς πρέπει να σου το πω;» φωνάζει ο Μάρκος κοιτώντας τον Ηλία στα μάτια. Το «δεν θέλω» το λέει όσο πιο εμφατικά μπορεί.

Ο πατέρας του αρνείται να συνεχίσει τον διάλογο μαζί του. Έχουν ήδη συζητήσει διεξοδικά το θέμα. Η απόφασή του είναι αμετάκλητη και μόνο για καλό, παρά τις δυσκολίες που μπορεί να αντιμετωπίσουν και οι δύο τον πρώτο καιρό.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να σε αφήσω εδώ σε αυτή την ηλικία. Η συζήτηση θεωρείται λήξασα, άδικα προσπαθώ να σε συνεντίσω» λέει με ήρεμο τόνο. Όσο μπορεί, τουλάχιστον.

«Μπαμπά, αύριο γίνομαι δεκατέσσερα, το καταλαβαίνεις; Ούτε πέντε ούτε έξι. Δε-κα-τέσ-σε-ρα» επιμένει.

«Για μένα είσαι μικρός» απαντάει ο πατέρας, σχεδόν το ψιθυρίζει, και προσπαθεί να τον πλησιάσει. «Θα γιορτάσουμε εδώ τα γενέθλιά σου κι έπειτα θα ξεκινήσουμε σιγά σιγά για τον προορισμό μας».

«Για όλους τους άλλους, όμως, δεν είμαι μικρός! Γιατί να πάμε σ' εκείνο το μέρος;» φωνάζει και βγάζει έναν ήχο που πάει να θυμίσει κλάμα. Είναι το όπλο κάθε παιδιού από τη στιγμή της γέννησης. Είναι αυτή η αόρατη κλωστή

που κινεί τον γονιό πέρα δώθε ανάλογα με τις διαθέσεις των παιδιών του.

«Ίασμος λέγεται. Εκεί με τοποθέτησαν, τι μπορώ να κάνω δηλαδή;»

«Να πας μόνος σου! Για μια σχολική χρονιά δεν είπες ότι είναι, και μετά θα σε διορίσουν εδώ; Πήγαινε λοιπόν και εγώ θα τελειώσω το γυμνάσιο στη Θεσσαλονίκη».

«Μάρκο, άδικα συνεχίζουμε. Καλύτερα να ετοιμάσεις τα πράγματά σου. Καταλαβαίνεις πως δεν θα σε άφηνα ποτέ μόνο σου εδώ».

Ο Μάρκος πιάνει νευρικά τα ρούχα που του έχει ήδη βγάλει η θεία του από το πρωί. Ανάμεσά τους υπάρχουν μονόχρωμα τι σερτ, τζιν παντελόνια, ένα καινούριο κοντομάνικο πουκάμισο που αγόρασε ο ίδιος από γνωστό κατάστημα της Τσιμισκή και μαντίλια. Πολλά μαντίλια για τον λαιμό. Τα φοράει από πολύ μικρή ηλικία. Η μητέρα του του τα έμαθε αυτά. Δική της συνήθεια είναι. Ήταν. Τρεις συνδυασμοί που δεν αποχωριζόταν ποτέ: λευκό-μπλε, λευκό-κόκκινο, λευκό-μαύρο. Όλα αυτά τα ρούχα πρέπει να τα τοποθετήσει με έναν συγκεκριμένο τρόπο για να μην τσαλακθούν. Κυρίως τα μαντίλια. Δεν θα έχει πλέον τη θεία του για να τρέχει από πίσω του. Είναι η ώρα να απογαλακτιστεί.

«Από τότε που πέθανε η μαμά, έχεις ξεχάσει να μιλάς, να κάνεις διάλογο...»

Η ανάστροφη του χεριού του Ηλία σηκώνεται, έτοιμη να προσγειωθεί στο μάγουλο του γιου του. Κατεβαίνει την ίδια στιγμή. Δεν είναι τέτοιος πατέρας. Ούτε τέτοιος άνθρωπος. Αυτό το συναίσθημα που πηγάζει από μέσα του

κάθε φορά που η συζήτηση πηγαίνει στην Έλενα του το προκαλεί. Χάνει την ψυχραιμία του.

«Πώς μπόρεσες να πεις κάτι τέτοιο;»

Τον παρατηρεί. Ο Μάρκος σκουπίζει το δάκρυ από το πρόσωπό του και κοιτάζει κι αυτός τον πατέρα του μες στα μάτια. Όσο πιο βαθιά μπορεί.

«Αν είχες ελέγξει εκείνα τα φρένα, όπως σε παρακαλούσε για μέρες, τώρα θα ήταν εδώ, μαζί μας...»

Τον πονάει η συμπεριφορά του παιδιού του. Θα προτιμούσε να τον πονέσει χτυπώντας τον. Τα λόγια του είναι πιο αιχμηρά από ποτέ. Δεν του απαντάει. Κάνει δυο βήματα πίσω και βγαίνει από το δωμάτιο αφήνοντας την πόρτα ανοιχτή. Ανοιχτή είναι και η πληγή μέσα του. Ακόμα ματώνει. Ακόμα δεν έχει επουλωθεί. Κι ας έχουν περάσει τέσσερα χρόνια.

Κάνει να απομακρυνθεί, αλλά κάτι τον συγκρατεί. Ασυναίσθητα, στρέφει το βλέμμα του στο δωμάτιο. Ο Μάρκος αφήνει από τα χέρια του το παντελόνι που κρατούσε και κάθεται στο κρεβάτι. Ο Ηλίας τον βλέπει τώρα να πιάνει το ασπρόμαυρο μαντίλι. Είναι το αγαπημένο του, κι ας μην το παραδέχεται. Πατέρας του είναι. Τον ξέρει καλύτερα απ' όσο εκείνος φαντάζεται.

«Πού είσαι, μαμά; Μου λείπεις, γαμώτο...» τον ακούει να ψιθυρίζει φέρνοντας το μαντίλι στη μύτη του. Σαν να αποζητά τη μυρωδιά της.

Το θέαμα είναι... Ο Ηλίας δεν ξέρει πώς να το χαρακτηρίσει. Απομακρύνεται οριστικά.

Μετά από λίγα βήματα βρίσκεται στην κουζίνα. Βλέπει την αδερφή του να στέκεται πάνω από το μάτι της κουζί-

νας και να τηγανίζει σουτζουκάκια. Φοράει στα αυτιά της κάτι ασύρματα ακουστικά που αγόρασε πριν από δυο μέρες από έναν πλανόδιο πωλητή.

Γεμάτη ενθουσιασμό, μπήκε στο σπίτι για να αφηγηθεί σε όλους πόσο τυχερή ήταν που βρέθηκε στο διάβα της αυτός ο άνθρωπος. Η Κυβέλη συνήθιζε να ακούει μουσική σε κάθε της δραστηριότητα. Μαγείρευε κι άκουγε μουσική, σκούπιζε κι άκουγε μουσική, σιδέρωνε κι άκουγε μουσική. Εκείνο το απόγευμα, λοιπόν, ήρθε πρώτη φορά σε επαφή με τα ασύρματα ακουστικά. Δεν γνώριζε μέχρι πρότινος ότι υπήρχε τέτοιο αξεσουάρ, και ταιλαιπωρούνταν με τα καλώδια που μπλέκονταν συνέχεια στην ποδιά της. Τα παλιά της ακουστικά τα έδωσε στον πλανόδιο από τη χαρά της, κι έβαλε τα καινούρια αμέσως σε λειτουργία.

Αυτά τα ακουστικά φοράει και τώρα που ο Ηλίας στέκεται πίσω της χωρίς εκείνη να τον έχει αντιληφθεί. Την κρατά απορροφημένη η φωνή της Αλεξίου, που τραγουδάει για τους φίλους της που *εδώ και χρόνια, ζευγάρια γίναν', φτιάξαν' σπίτια*. Ο Ηλίας ακούει κάθε στίχο τόσο δυνατά που είναι σαν να φοράει εκείνος τα ακουστικά.

Τεντώνει τα χέρια του στο τραπέζι και γέρνει το κεφάλι του προς τα κάτω. Προσπαθεί να πάρει δυο ανάσες. Δεν έχει ξεπεράσει τον χαμό της γυναίκας του, μα αρνείται να το παραδεχτεί. Όχι μπροστά στον γιο του. Αποκλείεται να βαρύνει τον ίδιο η ενοχή αυτή. Όμως φοβάται. Βαθιά μέσα του, φοβάται. Κι αν ο γιος του έχει δίκιο;

Πλησιάζει την Κυβέλη και προσπαθεί να πιάσει ένα ποτήρι από το ράφι που βρίσκεται πάνω από το κεφάλι της.

Κλείνει τον απορροφητήρα που τον εμποδίζει και παίρνει το ποτήρι. Η αδερφή του, επιτέλους, αντιλαμβάνεται την παρουσία του και βγάζει το ένα ακουστικό, χαμηλώνοντας παράλληλα το μάτι της κουζίνας.

«Έτοιμος ο μικρός;» τον ρωτάει.

Μειδιά και κάθεται στην καρέκλα που είναι από πριν τραβηγμένη μπροστά του. Γεμίζει το ποτήρι με νερό και το φέρνει στα χείλη του. Σταματάει για μια στιγμή σαν να θέλει κάτι να αφουγκραστεί, αλλά γρήγορα καταπίνει λαίμαργα όλη την ποσότητα που έβαλε. Αβίαστα του βγαίνει ένας αναστεναγμός.

«Τι έτοιμος, βρε Κυβέλη; Όλα πεταμένα είναι στο δωμάτιό του, τίποτα δεν έχει κάνει».

Η έκφραση του προσώπου της δείχνει πως τον κατανοεί. Σαν να το περίμενε, μάλιστα, αυτό που άκουσε.

«Κατάλαβέ τον, είναι λογικό να μη θέλει να φύγει. Είναι έφηβος και περνάει την περίοδο αυτή δύσκολα, πολύ πιο δύσκολα από τους συνομηλικούς του».

«Το ξέρω, Κυβέλη, το ξέρω. Γι' αυτό προσπάθησα με κάποιες κουβέντες να τον προετοιμάσω γι' αυτή την αλλαγή. Είναι για το καλό του. Όλα αυτά τα χρόνια έχει κλειστεί στον εαυτό του. Μένει κλειδωμένος στο δωμάτιό του, δεν έχει φίλους. Δεν έχει ανθρώπους να εμπιστευτεί, να μοιραστεί ό,τι τον απασχολεί. Μόνο φέτος το καλοκαίρι είδα ότι άρχισε να κάνει παρέα με τον Παύλο, τον γιο του Παπαϊκονόμου, του λογιστή μας, αλλά ακόμα κι αυτό δεν ξέρω πόσο βαθύ είναι».

«Ακριβώς! Το λες και μόνος σου. Μόλις φέτος έκανε έναν καλό φίλο και θα τον χάσει για εννέα μήνες. Πώς θα

αντιδρούσες, δηλαδή, αν ήσουν στη θέση του; Και πολύ ήπια είναι η αντίδρασή του, σε πληροφορώ».

«Θα είναι καλύτερο για όλους μας. Το σπίτι τού θυμίζει την Έλενα, δεν του κάνει καλό».

Η Κυβέλη τον πλησιάζει και τον ακουμπά στον ώμο.

«Ποιον κοροϊδεύεις, αδερφέ;»

«Δεν σε καταλαβαίνω».

«Στον Μάρκο δεν κάνει καλό το σπίτι ή σ' εσένα;»

Ο Ηλίας χαμηλώνει το βλέμμα αναζητώντας λίγο νερό στο ποτήρι που πριν από λίγο άδειασε με μια γουλιά.

«Και στους δυο» απαντάει και σηκώνεται απότομα. «Θα κάνουμε μια νέα αρχή με τον γιο μου. Νιώθω πως... Νιώθω πως του το χρωστάω...»

Βγαίνει από την κουζίνα και πηγαίνει στο δωμάτιό του. Ψάχνει την γκρίζα ζακέτα του και φεύγει βιαστικός. Η μέρα δεν θυμίζει καλοκαίρι.

«Βοήθησέ τον με τα πράγματα, σε παρακαλώ» της φωνάζει και κλείνει την εξώπορτα.

Τα κλειδιά, που κρέμονται στην κλειδαριά, κουνιούνται για λίγα δευτερόλεπτα και σταματούν, αφήνοντας έναν γλυκό ήχο στα αυτιά της Κυβέλης. Αναρωτιέται πού να πηγαίνει.

Ο Ηλίας κατευθύνεται στα γραφεία της Διεύθυνσης Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Λίγες μέρες πριν, βγήκαν οι προσλήψεις των αναπληρωτών καθηγητών κι υπάρχουν διαδικασίες που πρέπει να ακολουθήσει για να αναλάβει τη θέση στον νομό Ροδόπης. Το άφησε τελευταία στιγμή. Άλλωστε είναι συνηθισμένος τόσα χρόνια που διδάσκει ως αναπληρωτής σε διάφορα γυμνάσια της χώρας. Έξι

χρόνια τον έστελναν σε διάφορα Κυκλαδονήσια. Μετά, σειρά είχαν σχολεία σε πόλεις και κωμοπόλεις της βόρειας Ελλάδας. Πάντα κυνηγώντας τα απαραίτητα μόρια για τον μόνιμο διορισμό στον τόπο του. Πάντα μακριά από τη Θεσσαλονίκη. Πάντα μακριά από την οικογένειά του.

Και φέτος που έφτασε το πλήρωμα του χρόνου και θα μπορούσε να ανταμειφθεί καταπώς ήθελε για τις πολύχρονες θυσίες του, το αρνήθηκε. Και είπε ψέματα σε όλους. Οι πάντες γύρω του γνωρίζουν ότι δεν πληροί ακόμη τις προϋποθέσεις, ότι είναι πολύ κοντά στο να καταλάβει μια οργανική θέση, αλλά όχι φέτος. Είναι σίγουρος ότι πήρε τη σωστή απόφαση. Η θεραπεία τους είναι η απομάκρυνση από τον τόπο που τους θυμίζει τα πάντα. Από τον τόπο που *του* θυμίζει τα πάντα.

Ο νους του πηγαίνει στην Κυβέλη, που έτσι όπως αφαιρείται συνεχώς, θα έχει ξεχάσει σίγουρα το λάδι να καίγεται, κι αυτή τη στιγμή θα τρέχει πάνω από το τηγάνι. Κι αφού θα έχει προλάβει τα χειρότερα, θα φοράει και πάλι τα ακουστικά της και θα συνεχίζει να ακούει τη Χαρούλα. «Θεός αν είναι» θα μουρμουρίζει και μια ανατριχίλα θα αγκαλιάζει κάθε σημείο του κορμιού της.

ΚΑΙ ΕΓΕΝΕΤΟ ΦΩΣ

Δύο έφηβοι εξαφανίζονται.

Ένα στοιχείο μένει πίσω: μια θήκη κινητού τηλεφώνου
με έναν κίτρινο αρκούδο.

Στους τοίχους βρίσκονται γραμμένες λέξεις
από μια απεγνωσμένη Περσεφόνη
που ψάχνει τρόπο να γλιτώσει.

Ποιος είναι ο άνθρωπος πίσω από τον κίτρινο αρκούδο;

Το φως και το σκοτάδι στο ίδιο νόμισμα,
με διαφορετική όψη - το φως σου ψιθυρίζει «ζωή»
την ίδια στιγμή που το σκοτάδι γελά, κρατώντας το χέρι σου.
Κι εσύ προσπαθείς να φύγεις μακριά, μα κάτι σε κρατάει εδώ.

ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΦΩΣ.

Ένα βιβλίο που ακροβατεί ανάμεσα
στη ζωή και στον θάνατο.

Ένα παραμύθι που ψάχνει λέξεις για να γραφτεί
όσο πιο επώδυνα μπορεί.

ΚΙ ΟΤΑΝ ΤΑ ΚΑΤΑΦΕΡΝΕΙ, ΓΕΝΝΙΕΤΑΙ ΤΟ ΦΩΣ.

